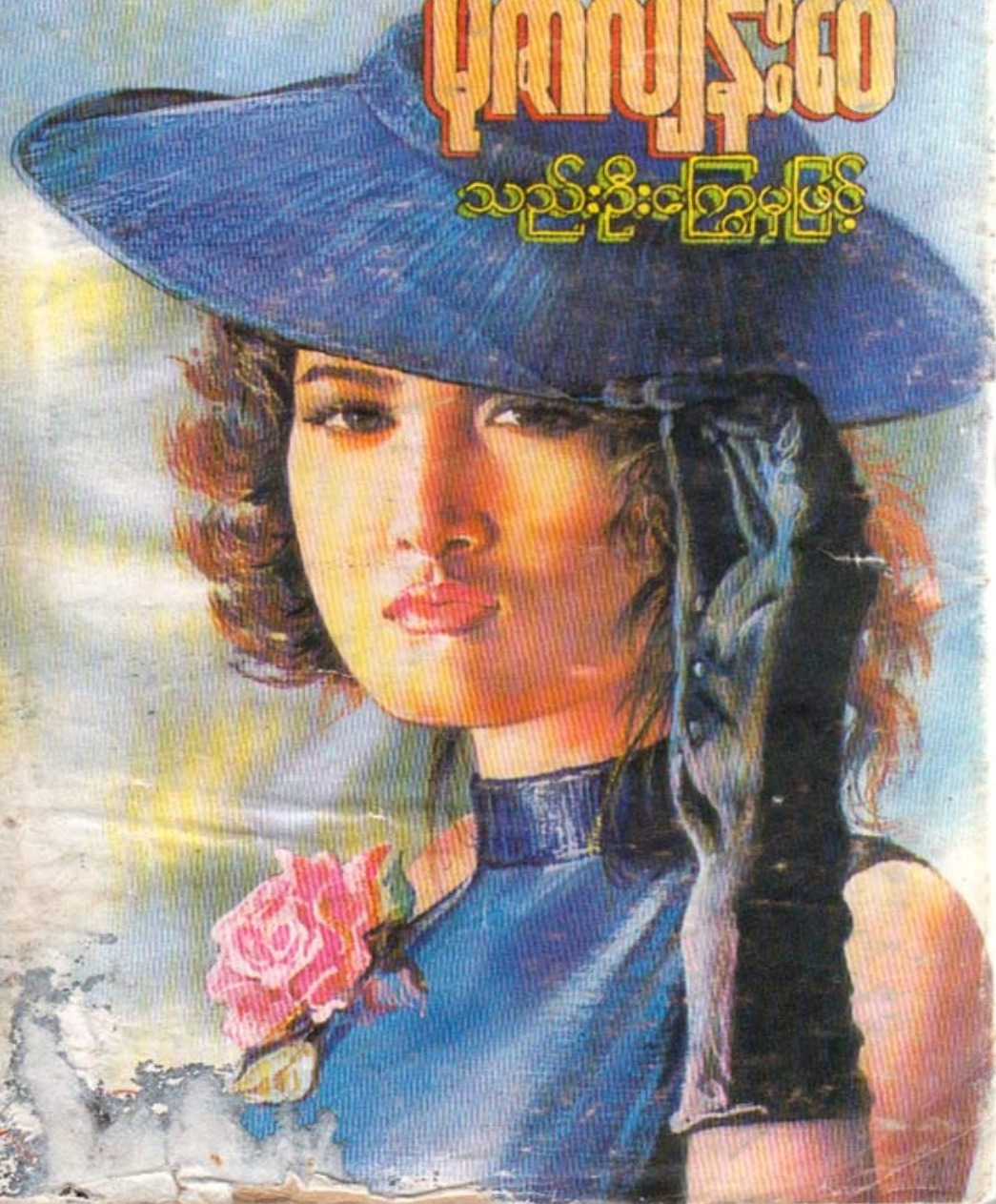

ပိတောက်

သန်းဦးကြွေမင်း

သည်းဦးကြွေမှဖြင့်

(၁)

မန္တလေး-ရန်ကုန်အမြန်ရထားကြီးက ရန်ကုန်ဘူတာကြီးအတွင်းသို့ အားကြိုးမာန်တက်နှင့် ခုတ်မောင်းဝင်လာသည်။ အထူးတန်းတွဲ တစ်တွဲအတွင်းမှ လှပချောမွေ့သော သဲနုဖြူဆိုသော မိန်းမပျိုလေးက ဘူတာသို့ ရထားဆိုက်လိုက်သည်နှင့်ရထားပေါ်က ဆင်းနိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထား သည်။

အရှိန်မသေသေးသောရထား ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းလေးကိုပြုပြီး ထွက်ကြည့်သည်။ ပျားပန်း ခပ်မျှ ခရီးသည်တွေ ရွှေ့လျားလှုပ်ရှားနေသော ပလက်ဖောင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ သံဇကာမှ ဖောက်ထွင်း၍ လာကြိုသူတွေကို ကြည့်လိုက်သည်။

အရှိန်တွေ တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းလာသော ရထားကြီးက တုန့်ခနဲ ရပ်လိုက်ပါပြီ။ သဲနုဖြူက ခရီးဆောင်သေတ္တာကို လက်တစ်ဖက်ကဆွဲပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က အိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲသည်။

ညာပခုံးပေါ်မှာ စလင်းဘက်လေးကိုလွယ်ပြီး ရထားလှေကားက တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့လေး ဆင်းလိုက်သည်။ လှေကားအဆင်းမှာ ကလေးတစ်ယောက်ကို တွန့်တိုက်မိသည်။

ကလေးက အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ ဆန္ဒစောမိသည့် မိမိအဖြစ်ကို သတိ ရမိသည်။

“အော် . . . မတော်လို့နော်”

ကလေးရဲ့မိခင်ဖြစ်ဟန်တူသော အမျိုးသမီးကို မျက်နှာချိုသွေးပြီး တောင်ပန်လိုက်သည်။ ကလေးသုံးယောက်နှင့် မနိုင်မနင်းဖြစ်နေသော အမျိုးသမီးကို ကြည့်ပြီး စာနာစိတ်လေးဖြစ်သွားသည်။

“အဒေါ်မနိုင်ရင်၊ အဲ့ဒီကလေးကို သဲနု ကူတွဲပေးမယ်နော်”

“အမေ ထဘီစကို ဆွဲပြီး လိုက်နေသော ငါးနှစ်အရွယ်ခန့်ရှိသော ယောက်ျားလေးကို သဲနုဖြူက လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

အကူအညီ လိုနေသော အမျိုးသမီးက သဲနုဖြူကို ချုံအိနေအောင် ပြုံးပြပြီး ကျေးဇူးတင် နေ သည်။

ကလေးရဲ့ လက်ကို ဆွဲပြီး တွဲပေါ်က ဆင်းသည်။ ထိုအမျိုးသမီးနှင့် အတူ ပလက်ဖောင်း ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ သံဇကောပေါက်ကနေ အပြင်ပလက်ဖောင်းဆီးသို့ ကူးသည်။

“မိန်းကလေးက ဘယ်သွားမှာလဲ”

“လာကြိုကြပါလိမ့်မယ်”

“အဲ့ဒါဆို ကျေးဇူးပဲကွယ်၊ အဒေါ်တို့ သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ကလေးငယ်က သဲနုဖြူကို လက်ကလေးပြပြီး နှုတ်ဆက် ထွက်သွားသည်။ သဲနုဖြူက လည်း မျက်နှာချိုချိုလေးနှင့် ကလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ၊ တရွေရွေ လှုပ်ရှားသွားလာ နေသော ခရီးသည်တွေကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုခရီးသည်တွေထဲမှာရော ကြိုသည့် သူတွေထဲမှာပါ မျက်လုံးအကြည့်ကို ရောမွှေရှာ ကြည့်လိုက်သည်။

စကားသံတွေ ဆူညံလှုပ်ရှားဟန်တွေ ရှုပ်ယှက်ခက်နေသော ပလက်ဖောင်း မြင်ကွင်းမှာ သဲနုဖြူ မျက်စိနှောက်ပြီး မူးဝေနှောက်ကျိလာသည်။

ပလက်ဖောင်းကနေ ဖြတ်လျှောက်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းခဲ့သည်။ သူမကို လာကြိုမည်လို့ ထင်ခဲ့ပေမယ့် ကြိုမည့်သူတစ်ယောက်မျှ မရှိပါလား။

လာကြိုဖို့ မေ့နေကြတယ် ထင်တယ်။

တစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး အငှားလေးဘီးများ
ရပ်ထားသောဂိတ်သို့ လျှောက် လိုက် သည်။ လေးဘီးတစ်စီးငှားပြီး ၊ ဖိုးစိန်လမ်းသို့
လမ်းညွှန်လိုက်သည်။

လေးဘီးသမားက ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပဲ သဲနုဖြူညွှန်ကြားသည့်
ခြံဝမှာ ရပ်ပေးသည်။ ကျသင့် ငွေကိုရှင်းပြီး ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်ကချလိုက်သည်။

စေ့ထားသော သံတခါးကြီးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ၊ အထဲဝင်သည်။ တံခါးကို
ပြန်စေ့ခဲ့ပြီး သေတ္တာ နှင့် အိတ်ကိုဆွဲပြီး ခြံထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ သစ်ပင် ပန်းပင်တို့
စုံလင်နေသော ခြံကြီးရဲ့ အတွင်းဘက် အိမ်ကြီး ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့ တခါးပေါက်ဝမှာ ရပ်ပြီး အတွင်းကို ကဲကြည့်လိုက်သည်။
တိတ်ဆိတ်နေသော အိမ်တွင်းက အခြေအနေကို တွေ့ရသည်။ တံခါးဝမှာ
သေတ္တာနှင့် လက်ဆွဲအိတ်ကို ချထားခဲ့ပြီး ၊ ခြံထဲ သို့ ဆင်းခဲ့သည်။

ခြံရဲ့ ဘေးဘက်သို့ လျှောက်လိုက်သည်။ အသီးများဝေဆာနေသော
မာလကာပင် အောက်သို့ ရောက်ပြီး အပင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။
မှည့်ဝင်းနေသော မာလကာသီးများက ဗိုက်ဆာ နေ သည့် သဲနုဖြူကို
ဖြားယောင်းသွေးဆောင်လိုက်သည်။

အကိုင်းအခတ်တွေ ဝေဖြာနေပုံက အပင်ပေါ် လွယ်ကူစွာ တက်နိုင်မှု
အတွက် အထောက်အကူ ဖြစ်နေသည်။

သဲနုဖြူက စလင်းဘက်ကို စလွယ်သိုင်း လွယ်လိုက်သည်။

သစ်ပင်တက် ကျွမ်းကျင်သော သဲနုဖြူက သစ်ပင်ပေါ်သို့ လွယ်ကူစွာ
တက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဖြူဝင်း ပြီး ပွနေသော မာလကာသီး တွေကို လက်သည်းနှင့်
ဆိတ်ပြီး၊ လက်ရွေးစင်အလုံးကို ရှာဖွေသည်။ စိတ်ကြိုက်တွေ့မှ အသီးကို ဆတ်ခနဲ

အပင်က ဖြုတ်ခြွေလိုက်သည်။

ဖြူဖွေး၍ ပုလဲသွယ်လို ညီညာနေသော သွားဖြူဖြူလေးတွေ
မှည့်ဝင်းနေသော အသီးထဲသို့ မြုပ် ဝင်သွားသည်။

“ဟာ ချိုအီနေတာပဲ”

အရသာ ထူးကဲသော မာလကာသီးကို ခံတွင်းတွေ့စွာ
စားသောက်နေသည်။ ကီလီသီးမျိုး ဖြစ်၍ မာလကာသီးရဲ့ အသားက ပန်းသီးနီးပါး
မွတ်၍ ချိုနေသည်မဟုတ်လား။

“တော်တော်မျိုးကောင်းတဲ့ အသီးပဲ”

သစ်ပင်တွေ အုံးဆိုင်းနေ၍ မာလကာပင်ပေါ်က သဲနုဖြူ
သစ်ရွက်တွေဖြင့် ဖုံးကွယ်နေ သည်။

“ဒုက္ခပါပဲ ကိုကိုထက်ဦးရယ် ၊ အဲဒီ တောသူမလေးက
ဘယ်ရောက်သွားရတာ လဲ”

“အွန်....”

သစ်ရွက်တွေကို ဖောက်ထွင်းပြီး စူးစူးရှရှ ရောက်လာတဲ့ အသံက
သဲနုဖြူကို မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသား ပြူးသွားစေလောက်သည်။

“ဟ..... ဘယ့်နှယ့် သူများကိုသွားပြီး တောသူမလို့
ကင်ပွန်းတပ်နေရတာ လဲ”

အောင်မြင်ခဲ့သားသော အသံတစ်ခုကိုပါ နောက်ဆက်တွဲ
ကြားလိုက်ရသည်။ အသံ လာရာ ဆီ သို့ မျက်လုံးလေးအဝိုင်းသားနှင့် သဲနုဖြူက
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သစ်ရွက်တွေ ကျိုကျိုကျဲကျဲကြားက မထင်မရှားပုံရိပ်နှစ်ခုကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ သေးသေး သွယ်သွယ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့်

မြင့်မားသောအရပ် ၊ ကျယ်ပြန့်သော ပခုံးတို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်း ထား သော
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အသွင်အပြင်ပါ။

ပါးစပ်ထဲက မာလကာသီးစတွေကိုပင် ဆက်မဝါးတော့ဘဲ၊ ငြိမ်သက်စွာ
သူတို့နှစ်ယောက် ရဲ့ စကားသံတွေကို နားစွင့်လိုက်သည်။

“ဘူတာမှာလမြရှိဘူး ၊ ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ မသိဘူး”

“အေးလေ ၊ ဘူတာရုံမှာ တစ်ယောက်မှတောင် မရှိတော့ဘူး”

“မသွားတတ် မလာတတ်နဲ့ တောသူမတော့ ရန်ကုန်မှာ ဒုက္ခရောက်ရင်
ပြဿနာပဲ ၊ သက်မိုးတို့ တာဝန်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းတွားလိုက်သော အသံကို ကြားရပြီး သဲနုဖြူ
နာခေါင်း ရှုံ့သွားသည်။

“နင်ကလဲဟာ သူများကို ဘာလို့ တောသူမလို့ နှိမ်နေရတာ လဲ”

“တောကလာတာ တောသူမပေါ့၊ ပြီးတော့ ငယ်ငယ်ကမြင်ဖူးသားပဲ ၊
သဲနုဖြူက ခပ်တုံးတုံးပါ ကိုကို ထက်ဦးရယ် “

မာလကာပင်ပေါ်က ချောမွေ့သော မျက်နှာလေး
မဲ့ခွက်ခွက်ဖြစ်သွားသည်။

“အဲလိုမပြောပါနဲ့ကွာ ၊ ကြားသွားရင်မကောင်းပါဘူး”

“မကြားနိုင်ပါဘူး ကိုကိုထက်ဦးကလဲ သူကဘယ်ဆီ ရောက်နေမှန်းမှ
မသိတာ”

“ကဲ..... လာ မေမေ့ကို သွားပြောကြရအောင် “

“အိမ်ထဲဝင်ရမှာတောင် ကြောက်တယ် ၊ မေမေက အဲဒါတွေဆိုရင်
သိပ်သည်းတာ ၊ မတွေ့ခဲ့ ရကောင်းလားဆိုပြီး ဆူလိမ့်မယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဟာ။ သွားကြိုတာပဲ တွေ့မှမတွေ့ရတာ ”

သဲနုဖြူရဲ့ မာလကာပင်နားသို့ ရောက်မလာဘဲ ၊

နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားသည်။

“ဟူး.... တော်ပါသေးရဲ့”

သည်တော့မှ အောင့်အည်းထားသော ပင့်သက်ကို သဲနုဖြူက မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ သစ်ပင် ပေါ်က ဆင်းသည်။ စားလက်စ မာလကာသီးကို လွှင့်ပစ်သည်။

“ငါ့ကို ပုံတုံးတုံး တောသူမလို့ ထင်နေကြတယ် ၊ ဟာ ဟ ပညာပြလိုက်ရသေးတာပေါ့”

လှောင်ရယ်လေး တစ်ခုနှင့် သဲနုဖြူက ရယ်ရင်း တစ်ကိုယ်တော် ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ ကိုကိုထက်ဦး ဒီမှာသေတ္တာနဲ့ အိတ်တစ်လုံးပါပဲ ၊ ဟို သဲနုဖြူရဲ့ဟာ ထင်တယ်”

စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သော အသံကို သဲနုဖြူ ကြားလိုက်သည်။

“ဟာ ဒါဆို အိမ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် သူရောက်လာတာပဲ”

“ဒါနဲ့ သေတ္တာကို ဒီမှာထားခဲ့ပြီး သူက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ”

“မသိပါဘူး ကိုကိုထက်ဦးရယ် ၊ ခြံထဲများ လျှောက်သွားနေလားမှ မသိတာ”

“ဒါဆို ကိုကိုသွားရှာလိုက်မယ်”

ထက်မိုးဦးက အိမ်ရှေ့ကနေလှည့်ခဲ့သည်။ ခြံတစ်ပတ်ရှာရတော့မည်မို့ သဲနုဖြူ ဆိုသော မိန်းကလေးကို မတွေ့ခင်ကတည်းက စိတ်တိုသွားသည်။

သဲနုဖြူက မာလကာပင်ပေါ်က ဆင်းပြီး ၊ ဇာန်နီဝဏ်နက်
တွေထုတ်နေသည်။ သူမကို တောသူမလို့ပြောလိုက်သော မိန်းကလေးကို
အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်တွေ ကြီးထွားလာသည်။

ကျောလည်လောက်ရှိသော ဖြောင့်စင်းနေသည့် ဆံပင်ကို ဘီးကျော့ပတ်
လုပ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အိတ်ထဲက နေကာမျက်မှန်ကို ထုပ်တပ်လိုက်သည်။

ခေတ်မီ ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားတွေကတော့ ဘယ်လိုမှ ပြုပြင်လို့
မရဘူးလေ။ စလင်းဘတ်ထဲက ခရင်ပတ်မှန်ကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“စောစောကထက်တော့ ငါ့ရဲ့ယူပါက ဖီးအောက်စရာ ဖြစ်သွားတာ
အမှန်ပဲ “

နည်းနည်းတော့ ကျေနပ်စိတ်လေး ရင်မှာ ဖြစ်ထွန်းသွားသည်။
အိမ်ရှေ့ဆီသို့ လျှောက် လာ သည်။

“ဟင် မင်းကဒီမှာကိုး”

ရုတ်တရက်မြင်တွေ့လိုက်ရစဉ် တအံ့တဩနှင့် ပြောလိုက်သူကို သဲနုဖြူ
လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။ လှမ်းနေသောခြေလှမ်းတွေလည်း ရပ်တန့်သွားသည်။

ဒေါသရောင်တွေဖြင့် စိုလက်နေသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့်
ရင်ဆိုင်တိုးနေသည်။ ခက်ထန် တင်းမာ နေသော မျက်နှာမှာ ဒေါသ မျက်ဝန်းတွေက
မင်းမူနေပါလား။

“ဘယ်တွေ လျှောက်သွားနေတာလဲ”

သဲနုဖြူကို လေသံမာမာနှင့် ဟိန်းဟောက်ပြီး မေးသည်။ ချောမွေ့
တည်ကြည်သော ရုပ်ကို မော့ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ မကြည်နူးနိုင်လောက်အောင်
သဲနုဖြူ စိတ်တိုသွားသည်။

“ရှင်ဘယ်သူလဲ ၊ ဘာကြောင့်ကျွန်မကို ဒါလောက်ဟောက်ဟိန်းနေရတာ

လဲ”

စူပုတ်ပုတ် မျက်နှာလေးနှင့် သဲနုဖြူက ကြည့်ပြီး ပြန်ရန်တွေ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲကွ ၊ မင်းလေသံက မာလှချည်လား”

“မာရတယ်လေ ၊ ရှင်ကရောပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်းမေးဖော်ရလို့လား”

“မင်းက စိတ်တိုအောင် လုပ်တာကိုး”

စူးရှစွာ သဲနုဖြူကိုကြည့်ရင်း သူကပြောလာသည်။ သဲနုဖြူကလည်း
မကြည်လင်သော အကြည့် နှင့် သူ့ကိုကြည့်လိုက်သည်။

“ဖြေလေ ရှင်ဘယ်သူလဲ”

မာဆတ်ဆတ်လေသံနှင့် သဲနုဖြူက ထပ်မေးလိုက်သည်။ သူ့ရဲ့
နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာ အပြုံး တစ်ခုခု ဝေ့သွားသည်။

“တို့က ထက်မိုးဦးလေ ၊ ဦးတင်မြင့်- ဒေါ်သိန်းတင်ရဲ့
တစ်ဦးတည်းသောသား ၊ သက်မိုးဦး ရဲ့ အစ်ကိုလေ”

“ဟာ ဒါဆို သိပြီ”

သဲနုဖြူက မျက်နှာချိုချိုလေးနှင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

တကယ့် အိမ်ကြီးရှင်ကိုမှ မိမိက ရန်လိုခဲ့သည်ကိုး။

“အဟား ကျွန်မက သဲနုဖြူပါ”

“အေး မြင်တာနဲ့ သိလိုက်တယ်”

မျက်နှာချိုသွေးပြီး ပြောလိုက်သည်တောင်မှ သူ့ထံမှ တုံ့ပြန်မှု
အပြုံးငွေ့ငွေ့လေးတောင် မရရှိ ပါလား။

“ဒါနဲ့ မင်းရဲ့ပုံစံက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

စူးရဲသော အကြည့်တွေ သူမရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကျရောက်နေပါလား။

“ကျွန်မ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“ဘူတာတုန်းက မင်းဆံပင် အဲလိုကြီးမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်”

သဲနုဖြူရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားသည်။ ထက်မိုးဦးကို ပါးစပ်အဟောင်းသား လေးနှင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘူတာတုန်းက ဟုတ်လား။ အဲဒီ မှာ သူ့ကို သဲနု မတွေ့ပါဘူး”

“အေး မင်းကမတွေ့ပေမယ့် တို့ကတွေ့တယ် မင်းနားကို လူအုပ်ကိုတိုးပြီး လာနေတုန်း မင်း ဘူတာကပျောက်သွားတာပဲ”

ထက်မိုးဦး မျက်ဝန်းထဲမှာ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။ လူအုပ်ထဲမှာ ရှင်းလင်းနေ အောင်လှသည့် မိန်းကလေးကို သူတွေ့လိုက်သည်။ စိတ်ဝင်စားပြီး ထိုမိန်းကလေးကို မျက်ခြေ မပြတ် ကြည့်နေခဲ့ သည်။ သဲနုဖြူ ဟုတ်မဟုတ် သွားမေးမည်ကြံ၍ လှမ်းခဲ့ပေမယ့် လူတွေ ရှောင်နေရ၍ တော်တော်နှင့် အနားမရောက်။ ပြီးတော့ ... မိန်းကလေး ဘူတာမှာရှာမတွေ့ခဲ့ပါ။

မောင်နှမနှစ်ယောက် စိတ်တိုတိုနှင့် ဘူတာက ပြန်ခဲ့ရသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာတစ်ခု ကပ်ငြိ လာသည်။ စွဲမက်စရာ ကောင်းသည့် မိန်းကလေးရဲ့ ပုံရိပ်ကို မေ့ပျောက်၍ မရအောင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ဘူတာမှာတုန်းက မင်းဆံပင် ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ပြီး အဲဒီ ရုပ်ဆိုးတဲ့ မျက်မှန်ကြီးလဲ မရှိ ဘူး။ ကလေးတစ်ယောက်ကိုဆွဲပြီး မင်းဘူတာမှာ လျှောက်သွားတာပဲ”

“ရှင်လူမှားလို့နေမှာပါ”

“အဝတ်အစားက ဒီအဝတ်အစားပဲ၊ ပြီးတော့ ကလေးကို သူ့အမေနဲ့

မင်းပြန် ထည့်လိုက်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားတယ်လေ”

သေချာတိကျစွာ သူကပြောနေတော့ သဲနုဖြူ ဘယ်လိုပြန်ပြီး ငြင်းမလဲ။

“ရှင်တွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးက ကျွန်မပဲ ၊ အဲဒီ တော့ ဘာဖြစ်လဲ ၊

ပြောပါဦး”

သဲနုဖြူက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် ပြန်မေးလိုက်သည်။ ထက်မိုးဦးကလည်း သူမကို တန်ပြန်စူးရဲစွာ ကြည့်နေ သည်။

“ဘာသဘောနဲ့ မင်းက ခုလိုပုံစံဖြစ်အောင် လုပ်နေတာလဲ”

“ရှင်းပါတယ်၊ စောစောက ကျွန်မကို ရှင်တို့က တောသူမလို့ ပြောနေတယ် မဟုတ်လား ၊ ဒါကြောင့် တောသူမပုံစံဖမ်းလိုက်တာလေ”

ထက်မိုးဦးရဲ့ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်း တွန့်ခနဲ တစ်ချက်ကွေ့သွားသည်။

“ဪ စောစောက သက်မိုးပြောတာ ကြားပြီး

မင်းစိတ်ဆိုးသွားတယ်ပေါ့”

“စိတ်မဆိုးပါဘူး ၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားတာပါ”

တကယ်လည်း ဟုတ်ပါသည်။ မမြင်မတွေ့ခင်ကတည်းက သူမကို အထင်သေးစွာ ဝေဖန် သည့် အဖြစ်က ဝမ်းနည်းစရာမဟုတ်လား။

“သက်မိုးကို ဗွေမယူစမ်းပါနဲ့ကွာ။ သူက ဒီလိုပဲ လက်လွတ်စပယ် ပြောလိုက်တာပါ။ စိတ်ထဲက ပါလို့မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်မကို သူကြီးပြီး အထင်သေးနေတာကတော့ အသေအချာပါ”

အောင့်သက်သက်ရင်ထဲမှာ ခံစားချက်နှင့်အတူ သဲနုဖြူက ပြောသည်။

“ပေါင်းကြည့်မှ သက်မိုး ဘယ်လောက် သဘောကောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းသိလိမ့်မယ်၊ ကဲ လာ၊ အိမ်ထဲမှာ မေမေတို့စောင့်နေတယ်”

လှည့်ထွက်သွားသော လူထွားကြီးရဲ့ နောက်သို့ သဲနုဖြူ လိုက်ခဲ့ပါသည်။

*

“မေမေရေ ဒီမှာလေ မေမေရဲ့ သဲနုဖြူ”

သူ့ရဲ့နောက်ပါးမှ ကွယ်ပြီး ၊ သဲနုဖြူက ဧည့်ခန်းထဲသို့ဝင်သည်။
သူ့အသံကြားသည်နှင့် ဒေါ်သိန်းတင်က ထိုင်နေရာမှ ပျာပျာသလဲ ထလာသည်။

“အမယ်လေး သဲနုဖြူရယ် ၊ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုလွဲသွားတာလဲ၊ အန်တီ
သေသေချာချာ ကြိုခိုင်းရက်သားနဲ့ကွယ်”

ဒေါ်သိန်းတင်က သဲနုဖြူရဲ့ ပခုံးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဖက်လဲတကင်း
မေးသည်။ သဲနုဖြူက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေသည်။

“ပစ္စည်းတွေပဲ၊ အိမ်ရှေ့မှာ တွေ့ပြီး လူမတွေ့ရလို့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ
ကွယ်”

“သဲနုခြံထဲလျှောက်ကြည့်ရင်း ၊ မာလကာသီး ခူးစားနေမိလို့ပါ “

“ဪ ဟုတ်လား”

ဧည့်ခန်းထဲရှိ လူအားလုံး သူမကို ကြည့်ပြီး ရယ်နေကြသည်။

“ကဲ.... လာပါဦး၊ ဒါ သဲနုငယ်ငယ်တုန်းက တွေ့ဖူးတဲ့ အန်တီတင်
သမီးလေ၊ သက်မိုးဦးလေ မှတ်မိလား”

သက်မိုးဦးနှင့် သဲနုဖြူ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
အပြုံးချင်းဖလှယ်ပြီး ကြည့် လိုက်ကြ သည်။

“သက်မိုးဦးက အရမ်းလှတာပဲ ၊ လမ်းမှာတွေ့ရင် သဲနုမှတ်မိမှာ
မဟုတ်ဘူး”

“သဲနုရော ဘာထူးလည်း၊ ငယ်ငယ်ကလို စုတ်ပေပေကောင်မလေး
မဟုတ်တော့ဘူး ၊ တကယ့် ကိုမြို့ကြီးသူလို သားနားနေတာပဲ”

ဖျက်ခနဲ သဲနဖြူရဲ့ အကြည့် ထက်မိုးဦးဆီရောက်သွားသည်။

လှောင်ပြုံးတွေ ဝေသီနေသော သူ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းကို တွေ့ရသည်။

သဲနဖြူ စိတ်တိုသွားရသည်။ ထိုခံစားမှုရောင်ပြန် မျက်နှာကို မဟပ်စေရန် ထိန်းသိမ်းလိုက်ရသည်။

“သမီးတို့မေမေနဲ့ ညီမလေးတွေ နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ အန်တီတင်”

“အေးကွယ် ၊ သမီးကိုလာလည်ဖို့ မမြိုင်ကို ပို့ခိုင်းနေတာကြာပြီ အခုမှပဲ ပို့တော့တယ် ၊ သမီး ဒီမှာ ကြာကြာနေရမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေက ပျော်သလောက်နေလို့ မှာလိုက်ပါတယ်”

“ဟန်ကျပြီဟေ့၊ သက်မိုးအတွက် အဖော်ရပြီ”

သက်မိုးဦးက ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြောသည်။ ပွင့်လင်းတဲ့ သက်မိုးဦးရဲ့ ဟန်ကိုကြည့်ပြီး စောစော က ရင်ထဲမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့သော အကျိတ်လေးများပြေပျောက်ကုန်ရပြီ။

အပြုံးလဲ့လဲ့ဖြင့် သက်မိုးဦးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ.... ခရီးပန်းလာရောပေါ့ ၊ သဲနဖြူလေးကို သူ့အခန်းထဲ ပို့ပေးလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ လာ သဲန”

သက်မိုးဦးက သဲနဖြူရဲ့ လက်ကလေးကို ဆွဲပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံသည်။ သဲနဖြူကို သပ်ရပ်သန့်ရှင်းပြီး ပြည့်စုံအောင်ပြင်ထားသော အခန်းမှာ နေစေသည်။

“သဲန ဒီအခန်းကို ကြိုက်ရဲ့လား”

“ကြိုက်ပါတယ် ၊ ခုလိုပြည့်စုံအောင် ပြင်ဆင်ပေးထားတာ
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“သဲနုက သက်မိုးတို့ရဲ့ အထူးဧည့်သည်ပါ”

“ဟာ မဟုတ်တာပဲ ၊ သက်မိုးရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မေမေက သဲနုကို ကောင်းကောင်းဧည့်ခံရမယ်တဲ့ ၊
သူတို့ဆီသွားရင်၊ သိပ်ဧည့် ဝတ်ကျေတာတဲ့”

သက်မိုးဦးရဲ့ ပြောဆိုဟန်က အပြစ်ကင်းစင်၍ ပွင့်လင်းမှုတွေ
ပါနေသည်။ သက်မိုးဦးနှင့် ကြာ ကြာစကားပြောမိလေ သူ့ရဲ့သဘောထားကို
နားလည်ပြီး ပိုမိုခင်မင်ရလေ ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ ... သဲနုနားလိုက်ဦး၊ ရေချိုးချင်ချိုးနော် ၊ နောက်မှ
သက်မိုးလာခေါ်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သက်မိုးရယ်”

“အို သက်မိုးနဲ့ သဲနုတို့ကြားမှာ ကျေးဇူးဆိုတဲ့ စကားမရှိရဘူးလေ၊
မိတ်ဆွေရင်း တွေ ပဲ ဟာ”

နှစ်လိုဖွယ်ရာ အပြုံးလေးနှင့်ပြောပြီး သက်မိုးဦးအခန်းထဲက
ထွက်သွားသည်။

ခရီးပန်းလာပြီး ငြီးစိစိဖြစ်နေတဲ့ သဲနုဖြူ ရေချိုးခန်းသို့ဝင်ပြီး
ရေချိုးသည်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှာ အဆင်သင့်ရှိနေသော ကျောက်ပျဉ်နှင့်
သနပ်ခါးတုံးကို အသုံးပြုလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ခုတင်ပေါ်မှာ လှဲလိုက်သည်။

စွဲမက်စရာကောင်းသော သက်မိုးဦးရဲ့ ရုပ်သွင်ကို ပြန်လည်ခံစားမိသည်။
မျက်နှာထား တည်လွန်း၍ သူ့မျက်နှာဟာ အလှတွေ မပေါ်လွင်ဘဲ ရှိနေသည်။

သူ့မျက်နှာသည် ပြုံးပြုံးချိုချို ရှိနေပါ လျှင် ဘယ်လောက်များ နှစ်လိုဖွယ်

ရှိလိမ့်မည်လဲလို့ သဲနုဖြူ တွေးကြည့်မိသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းကသာ ထက်မိုးဦးနှင့် သက်မိုးဦးကို တစ်ခါသာ တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးသည်။ သူတို့အိမ်သို့ ခဏ လာလည်စဉ်တုန်းကပေါ့။

သည့်နောက် တစ်ခါမျှမတွေ့ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြပါ။ ဦးတင်မြင့်နှင့် ဒေါ်သိန်းတင်သာ မကြာခဏ သူတို့ အိမ်မှာ လာတည်း၍ တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

သဲနုဖြူတို့တွင် ညီအစ်မ သုံးယောက်ရှိသည်။

ထိုအထဲမှာ သဲနုဖြူက အကြီးဆုံး၊ သူတို့ညီမ သုံးဖော်လုံးကို ဒေါ်သိန်းတင်က သိပ်ချစ်သည်။

ရန်ကုန်လိုက်လည်ဖို့ ခဏခဏ ခေါ်ခဲ့သည်။

သဲနုဖြူ လာချင်ပေမယ့် ရန်ကုန်ကို မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ကျောင်းတစ်ဖက် အိမ်အလုပ် တစ်ဖက်နှင့် မို့ သဲနုဖြူ အားလပ်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

ပထမနှစ် ဖြေပြီးပြီးမို့ သဲနုဖြူ အားလပ်နေသည်။ မိခင်ကလည်း လည်ခွင့်ပေးသည်။ ဒေါ်သိန်းတင်ကလည်း အခါခါခေါ်နေသည်မို့ ခုလို လာလည်နိုင်ခဲ့သည်။

အတွေးနယ်ချဲ့နေသော သဲနုဖြူဆီသို့ သက်မိုးဦး ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟော - သဲနုက ရေမိုးချိုးလို့တောင် ပြီးပြီးပဲ”

“ဟုတ်တယ် ၊ ခုပဲပြီးတာ သက်မိုး”

“ဒါဆိုလာလေ မေမေတို့ ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေတယ်”

“ ဟာ..... သဲနုကိုစောင့်နေတယ်ဆို အားနာလိုက်တာ”

“ရပါတယ်၊ သဲနုရယ်”

တစ်ဦးလက်ကို တစ်ဦးချိတ်ဆွဲပြီး ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။
ထမင်းဝိုင်းမှာ ဦးတင်မြင့် ရော ဒေါ်သိန်းတင်ပါ ရောက်နေကြပြီ။

“သဲနုလေးလာလေကွယ်”

ထမင်းဝိုင်းမှာ သဲနုဖြူ ဝင်ထိုင်သည်။ လူစုံသည်နှင့် ဟင်းပန်းကန်များ
အလျှိုလျှို စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်လာပြီး။

“ကဲ... သဲနုရေ ဘာမှအားမနာနဲ့ စားနော် လိုတာရှိလည်းပြောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အန်တီတင်”

မိသားစု ထမင်းဝိုင်းမှာ ထက်မိုးဦးကိုမတွေ့ပါလား
ထက်မိုးဦးဘယ်ရောက်နေသည်လဲ၊ သိပ်ပြီး သိချင်ပေမယ့်
ဖွင့်မေးရလောက်သည်အထိ သဲနုဖြူ သတ္တိ မရှိပါ ။

“ဒါနဲ့ တိုးတိုးနဲ့ စိုးစိုးရော ဘယ်နှစ်တန်းတွေ ရောက်ကုန်ပြီလဲ
စစ်ကိုင်းမရောက်တာလဲ ကြာပြီဆို တော့ သူတို့လေးတွေ တော်တော်ကြီးကုန်ပြီပေါ့”

ဒေါ်သိန်းတင်က သဲနုဖြူကို လှမ်းမေးသည်။

“တိုးတိုးကဆယ်တန်းပါ ၊ စိုးစိုးကရှစ်တန်းပါ ၊ အန်တီတင်
သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အရမ်းကို ထွား နေကြပြီး”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ တိုးတိုးက လက်ထပ်တော့မယ်လို့ မမြိုင် စာရေးတယ်
အဲ့ဒါဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အန်တီမြိုင်”

“ကောင်လေးက ဘယ်သူလဲကွယ့်”

“သဲနုရဲ့သူငယ်ချင်း အတာပါ အန်တီမြိုင်၊ အတာက
စီးပွားရေးလုပ်နေပါတယ်၊ တော်တော်လဲ အောင်အောင်မြင်မြင် ရှိပါတယ်”

“ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လေးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသွားတော့လဲ
စိတ်အေးရတာ ပေါ့ကွယ်”

“တိုးတိုးက ကလေးဆန်တယ်၊ အတာကတော့ လူကြီးစိတ်ရှိတဲ့ လူမို့
တိုးတိုးအတွက် စိတ်ချရပါတယ်”

“သဲနုနဲ့ အတာက သိပ်ခင်ကြတာပဲလား”

သက်မိုးဦးက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“အတာက သဲနုရဲ့ အခင်ရဆုံး သူငယ်ချင်းပါ။ တိုးတိုးကို အတာနဲ့ဆို ၊
သဲနုလုံးဝ စိတ်ချပါတယ်၊ တိုးတိုးဆိုးသမျှ အတာက သည်းခံနေမယ့်လူပါ”

“မင်္ဂလာဆောင်က ဘယ်တော့လဲ”

“လိုပါသေးတယ်၊ တိုးတိုးစာမေးပွဲ ဖြေပြီးတော့မှပါ”

“တိုးတိုးရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကိုတော့ သွားဖြစ်အောင် သွားရမယ်”

“ဟုတ်တယ်မေမေ၊ သက်မိုးတို့ စစ်ကိုင်း မရောက်တာ ကြာပြီနော်”

“မေမေကတော့ အန်တီတင်တို့ ရောက်အလာကို မျှော်နေတာပါ”

“အေးကွယ် မမြိုင်နဲ့ အန်တီတင်တို့က ငယ်ပေါင်းတွေလေ၊

ညီအစ်မတွေလို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတာ”

သဲနုဖြူရဲ့ ပန်းကန်ထဲသို့ သက်မိုးဦးက ထည့်လိုက် ဒေါ်သိန်းတင်က
ထည့်လိုက်နှင့် ဟင်းတွေပုံ နေသည်။

“တော်ပါပြီ ၊ အန်တီတင် သဲနု မကုန်နိုင်ဘဲဖြစ်နေပါ့မယ်”

“သားကြီးကလဲလေ ထမင်းစားသွားပါ ဆိုတာပြောမရဘူး ပစ္စည်းတွေ
ရောက်မှာမို့တဲ့ ကွယ်”

ထက်မိုးဦးရဲ့ အကြောင်ကိုသိချင်ပေမယ့် သဲနုဖြူက မမေးလိုက်ပါ

ဘယ်သို့သော အလုပ် အကိုင်ကို လုပ်နေသည်ကို သိချင်နေသည်။

“ခရီးပန်းလာတယ် ၊ ဒီနေ့အိမ်မှာပဲ၊ သဲနုလေး နားဦး မနက်ဖြန်ကျမှ အန်တီတင် မြို့ထဲ ခေါ်သွား မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး စကားပြောလိုက်၊ နားလိုက်စားလိုက်နှင့် မိုးချုပ်ခဲ့ရသည်။ ထက်မိုးဦးက မိုးသာ စုန်းစုန်းချုပ်ရော၊ အိမ်ပြန်လာသည်ကို မတွေ့ရ ။

“သူ့အိမ်မှာ ပြန်မအိပ်လို့လား”

သဲနုဖြူက အိပ်ရာမဝင်ခင်တွေး လိုက်မိပါသေးသည်။ ဘာကြောင့်များ ထက်မိုးဦး အကြောင်း သူမ လေးလေးနက်နက် တွေးနေမိသည် မသိ။

*

နောက်တစ်နေ့ နံနက် မိုးသောက်ခဲ့ပါပြီ။ သဲနုဖြူက မျက်နှာသစ်ရင်း ရေချိုးပြင်ဆင် အဝတ် အစားလဲသည်။ ထိုကိစ္စအားလုံး ပြီးပြည့်စုံမှ အခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။

“ဪ... သဲနုက ပြင်ဆင်တောင်ပြီးနေပြီ၊ သက်မိုးက ခုမှ အိပ်ရာကနိုးတာ သိလား”

အခန်းပြင်မှာ သက်မိုးဦးနှင့် ဆုံသည်။ မျက်နှာသစ်ပြီးစ ရေစလေးများ မစင်သေးသော သက်မိုးဦးရဲ့ မျက်နှာနုနုလေးကို တွေ့ရသည်။

“ကော်ဖီသောက် မုန့်စားပြီးမှပဲ ရေမိုးချိုးတော့မယ်”

ထမင်းစားခန်းသို့ နှစ်ယောက်သား အတူဝင်ခဲ့ကြသည်။ နံနက်စာကို စားသောက်ကြသည်။ ဒေါ်သိန်းတင်နှင့် ဦးတင်မြင့်က သူတို့စားနေစဉ် ရောက်လာသည်။

“သမီး : စားပြီးရင် မြို့ထဲကဆိုင်ကို သဲနုကိုခေါ်သွားလိုက်ပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

နံနက်စာကို သဲနုဖြူနှင့် သက်မိုးဦးတို့ သွက်သွက်စားကြပြီး အဝတ်အစားလဲကာ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့ ကြသည်။ သက်မိုးဦးရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အက်(စ်)အီး ဆူပါဆလွန်းဖြင့် ထွက်လာကြသည်။

ကားမောင်းကြမ်းသည့် သက်မိုးဦးကြောင့် သဲနုဖြူ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ခံစားနေရသည်။ မကြာ ခင်မှာပဲ သက်မိုးဦးတို့ ဖွင့်ထားသော ဆိုင်ကြီးဆီသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

လျှပ်စစ်ပစ္စည်းများ စုံလင်စွာရှိသော စတိုးဆိုင်ကြီးပါပဲ။ တီဗွီ၊ ဗွီဒီယိုဒက်၊ ကက်ဆက်၊ ပန်ကာ၊ လျှပ်စစ်မီးဖို၊ လျှပ်စစ်ထမင်းအိုး စသည်တို့ဖြင့်

စုံလင်ပြည့်နက်နေသော ဆိုင်ကြီးပါပဲ။ အရောင်းဆိုင်က နှစ်ထပ်၊ အပေါ်ဆုံး
သုံးထပ်မြောက်မှာတော့ လူနေသည့်အခန်းပါ။

“ကဲ လာ၊ ဒါ ကိုကိုထက်ဦး ဦးစီးပြီး ဖွင့်ထားတဲ့ ဆိုင်ကြီးလေ၊
အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ သူနေ တယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ အိမ်မပြန်ဖြစ်တဲ့အခါ ဒီမှာပဲနေတယ်”

“ဪ..... ဒါကြောင့်မို့ ညက သူအိမ်ပြန်မအိပ်တာကိုး”

သဲနဖြူက တစ်ယောက်တည်း တွေးနေ သည်။

“ကိုကို ဘယ်ထွက်သွားလဲမသိဘူး၊ ခဏ စောင့်နေရအောင်နော်”

“ရတယ်လေ”

ထက်မိုးဦးရဲ့ အပေါ်ထပ်က သီးသန့်ဧည့်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်သား
ဆဲဗင်းအပ်သောက် ရင်း စောင့်နေသည်။ မကြာခင်မှာပဲ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသော
ခြေသံကိုကြား၍ သဲနဖြူ လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။ ထက်မိုးဦးလည်း မဟုတ်ပါလား။

“ဟယ်.... ကိုပိုင်စိုး ပါလား၊ ကိုကိုထက်ဦးအောက်မေ့လို့”

“ထက်မိုးဦး ပစ္စည်းတွေရောက်လို့ ဆိပ်ကမ်းမှာ သွားယူတယ်”

ပိုင်စိုးဆိုသော မျက်နှာချိုအေးသည့် လူတစ်ယောက်ကို
သဲနဖြူတွေ့ရပြန်သည်။ ပိုင်စိုး သည် သဘောကောင်းမည့်သူတစ်ယောက်လို့ သဲနဖြူ
ထင်လိုက်သည်။

“ကိုပိုင်စိုး ဒါ သက်မိုးတို့ရဲ့ သိပ်ရင်း နှီးတဲ့ သူငယ်ချင်း သဲနဖြူတဲ့၊
စစ်ကိုင်းကနေ လာလည်တာလေ”

“ဟုတ်လား တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ သက်မိုးဦးတို့လိုပဲ
ခင်မင်နိုင်ပါတယ်”

အပြုံးနုနုလေးဖြင့် သဲနဖြူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဘာစားကြမလဲ၊ မှာလိုက်မယ်လေ”

“မစားတော့ပါဘူး၊ ကိုကိုထက်ဦးကိုပဲ စောင့်နေလိုက်မယ်”

“ဒါဆို ထိုင်ကြဦးနော်၊ အောက်မှာပစ္စည်းတွေ

သွားပြီးနေရာချပေးလိုက်ဦးမယ်”

“အင်းပါ”

ပိုင်စိုးက အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းသွားသည်။ သဲနုဖြူနှင့် သက်မိုးဦး စကားပြောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။

“ကိုပိုင်စိုးက ဒီဆိုင်မှာပဲ လုပ်တာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် သူလဲ ရှယ်ရာ နည်းနည်းပါတယ်လေ၊ ဒီလိုပဲ ကိုကိုထက်ဦးနဲ့သူက အလုပ် တွေ အတူတွဲလုပ်ကြတယ်၊ မှော်ဘီမှာလဲ ခြံတွေ စပ်တူ လုပ်ထားကြသေးတယ်လေ”

“စီးပွားရေး သိပ်အောင်မြင်တဲ့ သူတွေပေါ့ နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ စီးပွားရေး အောင်မြင်နေတဲ့လူပျိုသိုးကြီးတွေလေ”

“သက်မိုးဦးကလဲ ပြောရော့မယ်”

“နို့ မဟုတ်လို့လား၊ အသက်သုံးဆယ်နီးနေပြီ၊ ခုထိ မစွဲသေးတာကြည့်လေ”

“ဟင် သက်မိုးနဲ့ ကိုထက်မိုးဦးက တော်တော်ကွာသလား”

“ငါးနှစ်လေ”

“ဒါဆို သူကနှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာပဲ”

“အဲဒါ လူပျိုကြီးစာရင်းဝင်သွားပြီ သဲနုရဲ့”

သဲနုဖြူက သက်မိုးဦးရဲ့အပြောကို သဘောကျစွာနှင့် ရယ်လိုက်သည်။
သူမနှင့် သက်မိုးဦးသည် ရွယ်တူမို့ ထက်မိုးဦးသည် သူမထက် ငါးနှစ်ကြီးသည်ပဲ။

သည်ငါးနှစ်နှင့်မမျှအောင် မျက်နှာထား တည်လွန်းနေတာ လွန်တာပေါ့။

“သူ့ကိုသူ သဘာကြီး ဒီခိုင်း သိပ်ဖမ်းနေလိုက်တာ.....”

အတွေးထဲက မျက်နှာလေးကို မဲ့ရွဲ့ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကိုပိုင်စိုးက ကိုကိုထက်ဦးနဲ့ အသက်တူတူပဲလေ၊ ဘွဲ့လဲ တူတူရတာ ၊
ငယ်ငယ်လေး ကတည်း က သူတို့နှစ်ယောက်က သိပ်ခင်တာ၊ သက်မိုးကိုလည်း
အရမ်းအလိုလိုက်တယ်”

သက်မိုးဦးက ပိုင်စိုးရဲ့အကြောင်းတွေကို ဖော်ကျူးနေပါသေးသည်။

“သက်မိုးက ကိုပိုင်စိုးကိုဆိုရင် သိပ်မိုလ်ကျတာသိလား အဟင်း.....
ဟင်း”

ပိုင်စိုးရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ကတည်းက သဲနုဖြူ ရိပ်စားမိပါသည်။
ပိုင်စိုးသည် သဘောဖြူ အူစင်းမည့်သူ တစ်ယောက်ဆိုတာပါပဲ ။

သက်မိုးဦးအပေါ်မှာလည်း တော်တော် အလိုလိုက်
အနွံအတာခံမည့်ပုံစံပါ။ မြင်မြင်ချင်းပဲ ပိုင်စိုး အပေါ်မှာခင်မင်တွယ်တာစိတ်လေး
ပေါက်ဖွားသွားသည်။ သက်မိုးဦးနှင့် သဲနုဖြူတို့ စကား ကောင်း နေ စဉ်မှာပဲ
ထက်မိုးဦးရောက်လာသည်။

“သက်မိုးတို့ ဘယ်တုန်းက ရောက်လဲ”

“ကြာလှပြီပေါ့”

“အလုပ်တွေများနေတယ်ကွာ၊ အိမ်ကိုဒီနေ့လဲမပြန်နိုင်ဘူး”

“အိမ်မပြန်နိုင်တာ အရေးမကြီးဘူး၊ နံနက်စာကို သက်မိုးတို့

နှစ်ယောက်ကို ကျွေးပါဦး၊ ဒီမှာ ဗိုက်ဆာလှပြီ”

သက်မိုးဦးက မျက်နှာလေး စူပုပ်ပုပ်ဖြင့်ပြောသည်။ ထက်မိုးဦးက စိတ်ရှုပ်စွာနှင့် သက်မိုးဦးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုကိုထက်ဦး မအားပါဘူးကွာ ၊ သက်မိုးတို့ဘာသာပဲ သွားလိုက်ပါတော့”

“ဟာ မရပါဘူး၊ ကိုကိုထက်ဦး သိပ်ပြီးဆက်ဆံရေး ကျဲတောက်တယ်၊ သဲနုကို နည်းနည်း တော့ ဧည့်ဝတ်ကျေမှပေါ့”

သက်မိုးဦးက ခြေတစ်ချက်စောင့်ပြီး မကျေမချမ်းနှင့် ပြောသည်။ ကြားထဲက သဲနုဖြူ အားနာရပါ တော့သည်။

“ဟို ရပါတယ် သက်မိုးရယ်၊ သဲနုအတွက် ဘာမှဒုက္ခမရှာပါနဲ့”

“ကဲ..... ကြည့်၊ သဲနုအဲလိုပြောတော့ ဘယ်လောက်အားနာဖို့ကောင်းလဲ”

သဲနုဖြူမှာလည်း အားနာလွန်း၍ မျက်နှာလေးကို နီရဲနေသည်။ ဇွတ်တရွတ်နိုင်သော သက်မိုးဦး ကို တားလို့လည်းမရပါလား။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ထက်မိုးဦးက ညီမငယ်ကို ထုံးစံအတိုင်း အလျှော့ပေး လိုက်သည်။

“ကဲပါ သက်မိုးရယ်၊ ငါ နားညည်းမခံနိုင်ဘူး၊ ဘယ်မှာသွားစားမလဲ ပြော
“

“ပင်ဒါမှာလေ”

“ကဲ.... မြန်မြန်သာ ကြွကြရအောင် ၊ အလုပ်တွေက ရှိသေးတယ်”

သည်တော့မှ စောစောက စူပုတ်နေတဲ့ မျက်နှာလေးပြီးပြီးရယ်ရယ် ဖြစ်လာသည်။

“တွေ့လား၊ သဲနု တို့ကိုကိုက သဘောသိပ်ကောင်းတာ

တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

စပ်ပြီးပြီးမျက်နှာနှင့် သဲနုဖြူကို လှမ်း၍ ကြွားဝါလိုက်ပါသေးသည်။
သဲနုဖြူကတော့ ထက်မိုးဦးရဲ့ မျက်နှာကို လှမ်းမကြည့်ရဲလောက်အောင်
အားနာစိတ်တွေ ဖြစ်နေသည်။

အရောင်းဆိုင်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ သဲနုဖြူက
သက်မိုးဦးနားကပ်ပြီး ခပ်တုတ်တုတ် လေး လိုက်ခဲ့သည်။

“ကဲ..... ကိုကိုထက်ဦး ကားနဲ့ပဲသွားကြတာပေါ့ “

ထက်မိုးဦးရဲ့ မာစတာအေ(စ)ကားနှင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။
ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ထိုင်ခုံတွေ များ များပါသော ငြိမ့်ညောင်းသည့် ကားလေးနှင့်၊
ပင်ဒါ စားသောက်ဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

*

ဆိုင်သို့ရောက်ပြီး၊ သက်မိုးဦးကပဲ ဦးဆောင်ပြီး
စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာသည်။

“သက်မိုးရယ်..... ဘာဖြစ်လို့ အများကြီးမှာရတာ လဲ၊ မကုန်ရင်
နုမြေစရာကြီး”

သဲနုဖြူက စားပွဲပေါ်က ဟင်းခွက်များကို ကြည့်ပြီးပြောသည်။

“ဘော်ဇာ ကိုကိုထက်ဦး ကျွေးတာကို အားမနာတမ်း စားစမ်ပါ သဲနုရာ “

မချိုမချင် မျက်နှာလေးနှင့် သူ့အစ်ကိုကို ကြည့်ပြီး သက်မိုးဦးက
ပြောလိုက်သည်။ ထက်မိုးဦးရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံး ငွေ့ငွေ့လေးသာ ရှိနေပါလား။

စားသောက်ပြီး ၊ ဆိုင်ဆီသို့ ပြန်ပြီးမှ ထက်မိုးဦးရဲ့ကားနှင့် ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“ဘယ်တွေရောက်ခဲ့လဲ သဲနုလေး”

ဒေါ်သိန်းတင်က အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်နှင့်မေးသည်။ သဲနုဖြူက ဆိုင်ရောက်ခဲ့ သည့်အကြောင်း ပြောပြသည်။

“မေမေ့သားဘကီး ကိုကပ်စေးကိုလေ သက်မိုးတို့ အပြတ်ရိခဲ့တယ် သိလား”

သက်မိုးဦးက ခပ်လှောင်လှောင်ဟန်လေးနှင့် ပြောသည်။ သမီးကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်သိန်းတင်က သဘောကျစွာရယ်နေသည်။

“ဒီညများ သားကြီးပြန်လာမလား မသိဘူး”

“မျှော်မနေနဲ့ မေမေ၊ ကုန်တွေရောက်ပြီး အလုပ်များနေတာ၊ ဒီနေ့ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ညကျရင် သူဖုန်းဆက်မှာပဲ”

“မေမေ့သားကလေး သိပ်လောဘကြီးတာပဲ၊ မယားကျွေးမှု သားကျွေးမှု မရှိဘဲ၊ လောဘကိုကြီး လွန်းတယ်”

သက်မိုးဦးရဲ့ စူပုပ်ပုပ်မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်သိန်းတင်က ရယ်နေသည်။

“ကဲ..... သဲနုလေး ပင်ပန်းလာတယ် ထင်တယ်၊ ရေမိုးချိုးပြီး နားလိုက်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီတင်”

အခန်းသို့ သဲနုဖြူ ပြန်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့လွှဲ ထိုင်ရတာ ညောင်းညာမှု

ရှိနေ၍ ခုတင်ပေါ်မှာ ခါးဆန့်လိုက်သည်။

အလုပ်ကို လေးစား ကြိုးစားသော ထက်မိုးဦးကို သတိရလိုက်သည်။

မျက်နှာထားတည်ပေမယ့် သဘောသကာယ ကောင်းပုံရသည်လို့
ထင်လိုက်မိပါသည်။

*

နောက်တစ်နေ့ သက်မိုးဦးက နံနက်ကတည်းက သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် အပြင်ထွက် သွားသည်။ သဲနုဖြူ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ခြံထဲသို့ သဲနုဖြူ ဆင်းခဲ့သည်။ ခြံ နောက်ဘက်ရှိ အလုပ်သမားတန်းလျားသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ တန်းလျားရှိ အခန်းတစ်ခန်းရှေ့မှာ မာလီ အဘိုးကြီးကိုတွေ့သည်။

“ဦးဘကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

မာလီ အဘိုးကြီးကို သဲနုဖြူက လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“နှင်းဆီပင်တွေ ပိုးသတ်ဆေး ဖျန်းမလို့ ကလေးရဲ့”

“ဟာ..... ဒီအခန်းထဲ ပစ္စည်းတွေက ရှုပ်ပွနေတာပဲ”

တံခါးပွင့်နေသော အခန်းထဲသို့ ကဲကြည့်ရင်း သဲနုဖြူက စပ်စပ်စုစုပြောလိုက်သည်။

“စတိုခန်းရဲ့ ထုံးစံပေါ့.... ကလေးရယ်၊ ရှိသမျှမသုံးတဲ့ ပစ္စည်းတွေ စုပုံနေတာပေါ့ “

သဲနုဖြူက အခန်းထဲကို ဝေ့ဝဲကြည့်ရင်း မျက်ဝန်းလေး ရွမ်းတောက်သွားသည်။

“ဟယ်.... မိန်းမစီး စက်ဘီးလေးပါလား”

“သက်မိုးရဲ့ စက်ဘီးလေးလေ..... မစီးဘဲ ပစ်ထားတာကြာပြီ”

“သဲနုကြည့်ချင်တယ်”

“ကြည့်လေ”

သဲနုဖြူက အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ထောင်ထားသော စက်ဘီးလေးကို

ကိုင်တွယ်ကြည့်လိုက် သည်။

“စက်ဘီးက အကောင်းကြီးရှိသေးတယ်နော်”

“အကောင်းကြီးပေါ့၊ သက်မိုးမစီးဘဲ၊ ပစ်ထားတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီ၊
ဦးကြီးက မပျက်စီး အောင် ထိန်းသိမ်းထားရတာ လေ”

“သဲနုစီးချင်တယ် ၊ ဦးရယ်”

“ဘယ်ကိုစီးမှာလဲ”

“ခြံပြင်ထွက်ပြီး ဟိုနားဒီနားပေါ့”

“စီးချင်စီးလေ၊ ကားတွေကိုတော့သတိထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့.....”

ဒေါက်ဖြုတ်ပြီး စက်ဘီးလေးကို တွန်းထုတ်သည်။ နှစ်ချက်သုံးချက်
ခြေနှင်းကို ကစားပြီး စက်ဘီးပေါ်တက်လိုက်သည်။ ခြံပြင်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း
နင်းထွက်သည်။

ကွေ့ကောက်တွေများသော ဖိုးစိန်လမ်းတစ်လျှောက် နင်းထွက်ခဲ့သည်။
ကားတွေကို ရှောင် လိုက်ရှားလိုက်နှင့် နင်းထွက်ခဲ့သည်မှာ အိမ်နှင့် ဝေးမှန်းမသိ
ဝေးခဲ့သည်။

လမ်းအကွေ့ချိုးတစ်ခုမှ ကွေ့ထွက်လိုက်သည်။ အမှတ်မထင်
ကွေ့ဝင်လာသော ကားနှင့် ရင် ဆိုင်တိုးမိမလို ဖြစ်သွားသည်။ အလန့်တကြား
ရှောင်အလိုက် စက်ဘီးက မြောင်းဘေးသို့ ထိုးကျ သွားသည်။ ဖြတ်သွားသည့်ကားက
သဲနုဖြူရဲ့အပြစ်ကို သတိထားမိလိုက်ပုံပင် မပေါ်။ အရှိန်နှင့် မောင်းထွက်သွားသည်။

မြောင်းထဲသို့ ထိုးကျသွားသော သဲနုဖြူ တော်တော်နှင့် မထနိုင်ပါ။
ဒူးခေါင်းနှင့် တံတောင်ဆစ် မှာ နည်းနည်း ပွန်းရှသွားသည်။ ကြိုးရုန်းထပြီး
လဲနေသော စက်ဘီးကို ကောက်ထူလိုက်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်သွားသည်။ မနည်းကြီးအားယူပြီး စက်ဘီးကို မယူသည်။ လမ်းသွား လမ်းလာတွေ ရှင်းနေ၍ ကူမည့်သူ ဝေးသည့်အဖြစ်နှင့် ကြုံနေရသည်။

ကားအသွားအလာကလည်း ကျဲသည်။ သွားနေသည့်ကားတွေကလည်း သူတို့အာရုံနှင့်သူတို့ မို့ လမ်းဘေးက သဲနုဖြူရဲ့ အဖြစ်ကို သတိမထားမိကြပါ။

ရိပ်ခနဲမျက်စိရှေ့မှာ ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လိုက်သည်ကို ခံစားမိသည်။ ဖျတ်ခနဲ စက်ဘီးဆီမှ အကြည့်ကို ကားဆီသို့ ရွှေ့လိုက်သည်။

“ဟင်....”

သဲနုဖြူ မျက်ခုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်။ ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးနှင့် မျက်နှာထား တည်တည် စူးစူးကြီးကြီးကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေလဲ ၊ သဲနုဖြူ”

လေသံမာမာကြီးနှင့် ထက်မိုးဦးက မေးနေသည်။ သဲနုဖြူ မျက်နှာလေးရှက်သွေးတွေကြောင့် ရဲ သွားသည်။ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေသော အခြေအနေကို ထက်မိုးဦးက ပက်ပင်းကြီး တွေ့နေပြီ မဟုတ်လား။

ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ကားတံခါးကို ထက်မိုးဦးက ဆောင့်ပိတ်လိုက်သည်။ သဲနုဖြူ နားဆီသို့ ထန်တင်းနေသော မျက်နှာကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ.... ပြောစမ်းပါဦး”

သဲနုဖြူထံမှ အဖြေမရသေး၍ ထပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။ မနေသာတော့ပါ။ သဲနုဖြူက ထစ်ထစ် အအနှင့် ပြန်ဖြေလိုက်ရသည်။

“ဟို ကားတစ်စီးကို ရှောင်ရင်း မြောင်းထဲထိုးကျ သွားတာပါ”

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်စီးတာလေ”

ဟိန်းလိုက်ဟောက်လိုက်လုပ်နေ၍ သဲနုက အမြင်ကပ်ကပ် ရှိလာ၍ ပေါ့ပျက်ပျက်ပဲ ပြန်ဖြေ လိုက်သည်။ ဒေါသကြောင့် သူ့မျက်နှာ ပိုပြီး တည်သွားသည်။

“မင်း ထွက်လာတာ အိမ်ကဘယ်သူမှ မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း..... မာလီ ဦးကြီးပဲ သိတယ်”

“တောက်..... တယ်ခက်တဲ့ မိန်းကလေးပ”

အက်တင်ကြီး တစ်ခွဲသားနှင့် လူကြီးစတိုင်ဖမ်းနေသော ထက်မိုးဦးကို သဲနုဖြူ ကြည့်ရင်းနှင့် အမြင်ကပ်လာသည်။

“ကဲ..... လာကွာ၊ ကားပေါ်တက်”

“အို ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီစက်ဘီးကြီး ဘယ်မှာထားခဲ့ရမှာလဲ”

“မင်း သိပ်လျှာရှည်တယ်၊ ကားပေါ်တက်ဆိုတက်ကွာ”

သူကလည်း ဟိန်းဟောက်နေသည်။ သဲနုဖြူကလည်း ဒေါသဖြစ်ပြီး တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ပက်နေ သည်။

“သဲနုဘာသာ စီးပြီးပြန်မယ်”

“နောက်တစ်ခါ ကားနဲ့တွေ့မှ မာလက ဈာန်ကြွနေမယ်”

“ရပါတယ်၊ သဲနုစီးပြီးပြန်မယ်”

သဲနုဖြူက ခေါင်းမာစွာပြောနေသည်။ ထက်မိုးဦးဒေါသ အရမ်းဖြစ်နေသည်။

“ဒီမှာ သဲနုဖြူ မင်းငါတို့အိမ်မှာနေရင် တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ငါတို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ပြောနေတာ သိလား”

သဲနုဖြူရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းအားငယ်သွားသည်။ သဲနုဖြူ

ဒုက္ခရောက်မှာစိုး၍ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှာ စိုး၍ စေတနာနှင့်
သူကပြောနေသည်မဟုတ်။ သူတို့အပေါ်မှာ အပြစ်ကျမှာစိုး၍ တာဝန်ရှိသည်ဆိုပြီး
ပြောနေသည်ပဲ။

“ကဲ..... တက်”

ကားတံခါးကိုဖွင့်ပေးပြီး တက်ခိုင်းသည်။ဆင်ခြေတက်နေလို့လည်း
မထူးသည့်ကိစ္စမို့ သဲနုဖြူ ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ရသည်။

ထက်မိုးဦးက စက်ဘီးကိုမပြီး ကားထဲသို့ သွင်းလိုက်သည်။ သဲနုဖြူ
ပင်ပင်ပန်းပန်း မခွဲရသော စက်ဘီးက သူ့လက်ထဲမှာ ပေါ့ပါးစွာ ပါလာခဲ့သည်။
နေသားကျအောင် စက်ဘီးကိုထားပြီး မောင်းသူ နေရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာထားကြီးက ထန်လွန်း၍ သူ့မျက်နှာကို သဲနုဖြူက
မကြည့်မိအောင် နေလိုက်သည်။ ထက်မိုးဦးက ကားကိုဆောင့်ပြီး
မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ သဲနုဖြူရဲ့ကိုယ် ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် ယိုင်သွားသည်။

ခြံထဲသို့ရောက်တော့ ကားကို နောက်ဘက်တန်းလျားဆီသို့
တိုက်ရိုက်မောင်းသွားသည်။ စတို ခန်းနားမှာ ကားကိုရပ်သည်။ စက်ဘီးကို မ
ယူချပြီး စတိုခန်းဆီသို့ တွန်းသွားသည်။

တွန်းထိုး ပစ်ချထားခဲ့ပုံရသော အသံကို သဲနုဖြူ ကြားလိုက်ရသည်။
ထက်မိုးဦးက ဒေါသကို ဖြစ်သင့်တာထက် ပို၍ ဖြစ်နေသည်လို့ သဲနုဖြူ ထင်ပါသည်။

သဲနုဖြူက ကားပေါ်ကဆင်းပြီး အိမ်ဆီသို့ ပြန်ရန်ဟန်ပြင်သည်။
အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာ သော ထက်မိုးဦးက သူမကို လှမ်းတားသည်။

“ဒီမှာ သဲနုဖြူ နောက်ကို ဒီစက်ဘီးကို ထုတ်မစီးနဲ့၊ မစီးတတ်
စီးတတ်နဲ့စီးရင် သေသွားလိမ့် မယ် သိလား၊ ဒါ စစ်ကိုင်းမဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်”

“သူ ပြောမှလား၊ စစ်ကိုင်းမဟုတ်တာ သိတာပေါ့၊ နောက်ပြီး လူကိုများ

စော်ကားမော်ကားနဲ့ မစီးတတ်ဘူးတဲ့၊ စစ်ကိုင်းသူ စက်ဘီးမစီးတတ်ဘဲနေမလား “

သဲနုဖြူ စိတ်တွေက မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဟွန်း..... သိပ်ပြီး အာဏာပြလွန်းတယ်၊ နေနှင့်ဦးပေါ့”

မကျေမနပ်နှင့် စိတ်ထဲက တေးထားလိုက်သည်။

“မင်းလက်မှာ ပွန်းသွားတယ်မဟုတ်လား၊ အိမ်ပေါ်ရောက်ရင် ဆေးထည့်လိုက်ဦး”

“ကြည့်.... ဆရာလုပ်ပြန်ပြီ၊ သူပြောမှလား၊ အိမ်ပေါ်ရောက်ရင် အနာကိုဆေးထည့်ဖို့ ကိုယ်ဘာ သာကိုယ်စိတ်ကူးထားပြီးသား”

မျက်ဝန်းတည်တည်လေးနှင့် ပြန်ကြည့်ပြီး
အသံတိတ်ရန်ထောင်လိုက်လိုက်သည်။ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်တော့ သဲနုဖြူက
သူမရဲ့အခန်းဆီသို့ တန်းဝင်လိုက်သည်။

မြေမှုန့်တွေဖြင့် ပေနေသော လက်တွေ ခြေတွေ ဆေးကြော၊
အနည်းငယ်ညစ်ပေသွားသော အဝတ်အစားများကို လဲပြီး အနာတွေကို
ဆေးထည့်လိုက်သည်။

ခုမှ တံတောင်ဆစ်နှင့် ဒူးခေါင်းတွေ တဖြည်းဖြည်း တဆစ်ဆစ်
နာကျင်လာသည်။ အိပ်ရာပေါ် လဲပြီး သက်တောင့်သက်သာ နေလိုက်သည်။

*